

مسئولیتی برای همه

بقیه بگذاری تا همه در فضایی بهتر تحصیل کنند و خداوند نیز در این راه همراه انسان باشد.

نکته قابل تأمل این است که اگر فردی که مسئولیتی را پذیرفته با خودخواهی فقط به خودش فکر کند و برداشتن یک قدم موثر را برای دیگران و تأثیر حمایت خدا را نادیده بگیرد ممکن است به بیراهه کشیده شود و اینگونه تصور کند که کوه مشکلات و نواقص دانشجویی که ممکن است به واسطه مسئولیت او رفع شود، جای پای مناسبی برای بالا رفتن و دیده شدن خودش باشد.

این مقدمه طولانی در دل خودش گله‌هایی دارد و فریادهایی از اعتراض به انصراف شورای صنفی‌ای که در تمام یکسال گذشته امید دانشجویان بود و اولین گزینه برای حل مشکلات دانشگاه... راه سختی بود و با فشارهای مسئولین و گاهی یا شاید هم بیشتر از گاهی، همراهی نکردنشان نفس را به این شورا تنگ کردند و احتمالاً اعضای آن در آستانه یکساله شدن راهی بهتر جز انصراف را برای باز کردن این عرصه تنگ پیدا نکرده‌اند.

البته نباید این مسئله را نادیده گرفت که اکثر ما آدم‌های تن‌پرور و طلبکاری هستیم که دوست داریم همیشه همه‌چیز آماده و درست باشد و اگر مشکلی را ببینیم جز بدویراه گفتن به گروهی مانند شورای صنفی که از جنس خود دانشجویست و غر زدن کاری نمی‌کنیم و قدمی بر نمی‌داریم یا برداشتن باری هر چند ناقابل را در عهده خود نمی‌بینیم، چه بسا وقتی یک جامعه به تعالی و پیشرفت می‌رسد که همه اعضای جامعه به قدر مسئولین امر خودشان را موظف و مسئول ببینند.

دانشگاه مکانی است که برخلاف دوران مدرسه فرد می‌تواند نمونه کوچکی از اجتماع را زندگی کند و برای زندگی اجتماعی بزرگتر پس از آن آماده شود. در این میان عده‌ای از دانشجویان فضای دانشگاه را برای پیگیری علایق خود مناسب می‌دانند و به دنبال آن می‌روند.

برخی طرفدار فعالیت‌های فرهنگی و برخی به سبب روحیه خود فعالیت‌های مذهبی یا مطالبه‌گری و صنفی را انتخاب می‌کنند. به این جهت گروه‌های مختلفی از دانشجویان علاقه‌مند دور هم جمع می‌شوند و به شورای هماهنگی کانون‌ها، شورای صنفی و تشکل‌های دیگر رسمیت می‌بخشند.

حضور در این گروه‌ها اگرچه بنظر بعضی وقت تلف کنی است، ولی فقط دانشجویان فعال در این حوزه‌ها می‌توانند از اثرات مثبت آن به خوبی یاد کنند. اولین فایده فعالیت‌های دانشگاهی به خود دانشجوی بر می‌گردد و دانشجویانی که مسئولیت یک گروه را بر عهده می‌گیرند به سبب ارتباط بیشترشان با آن وظیفه، بیشترین سود را خواهند برد؛ از ارتباط با مسئولین دانشگاهی و وزارتی تا بهتر شدن آداب اجتماعی و افزایش سابقه فرهنگی و تشکیلاتی که همه و همه در زندگی و شغل آینده دانشجویان تأثیرات مثبت مستقیم و غیر مستقیمی خواهد داشت.

با همه این حرف‌ها، راه رفتن در این مسیر سخت است و به گفته مسئولین دانشجوی باید کفش آهنین به پا کند، در این صورت فقط هنگامی می‌توانی تاب کفش‌های سنگین آهنین را بیاوری که علاقه‌ات را از دست ندهی، بعلاوه هدف‌ت را کمک و دستگیری از

آیا حمله به تاسیسات هسته‌ای ایران اجتناب ناپذیر است؟

شدن مسائل هسته‌ای بین پاکستان، هند و دیگر کشورهای دنیا و عدم حمایت واقعی ناتو از اوکراین مقابل روسیه هسته‌ای، اسرائیل می‌داند که ایران هسته‌ای یعنی نابودی صد درصد خود در زمانی نامعلوم.

شاید پرسیده شود پس **تکلیف کشورهای منطقه‌ای بعد از این حمله چه خواهد شد؟** عربستان یک شکایت بر علیه اسرائیل به خاطر استفاده از پوشش مسافری برای حمله نظامی می‌کند و دولت اسرائیل چند میلیون دلار جریمه خواهد شد، بعلاوه انتقاد برخی سیاستمداران دنیا را نیز در پی خواهد داشت. آب شیرین کن‌ها بر اثر حمله به نیروگاه بوشهر و آلودگی خلیج فارس از کار می‌افتند و مردم جنوب خلیج فارس در معرض نابودی قرار خواهند گرفت.

پس از آن ارتش آمریکا و ناتو به بهانه ارسال آب معدنی و کمک‌های بشر دوستانه صدها هواپیمای ترابری با تجهیزات سنگین و نیمه سنگین برای دفاع از اسرائیل رهسپار سواحل جنوب خلیج فارس خواهد نمود؛ زیرا می‌دانند ایران تجربه صدام را با نظاره‌گری ارسال نیروهای بی‌شمار به خاورمیانه تکرار نخواهد کرد.

تا قبل این از لحاظ قانون عربستان، بایدن باید اول به یک کشور ثالث رفته و از آنجا به عربستان رهسپار گردد، اما گویا سعودی‌ها زورشان برای اجرای قانون فقط به زوار کشورهای مختلف می‌رسد. نکته قابل توجه این است که مجوز اسرائیل برای پرواز بر فراز حجاز فقط یک تلنگر سیاسی به ایران نیست! بلکه اسرائیل تنها از این طریق توانایی عبور دادن هواپیماهای سوخت رسانش را، تحت پوشش مسافری عازم دومی خواهد داشت تا تضمینی برای موفقیت حمله به تاسیسات هسته‌ای ایران باشد.

گفته می‌شود پرواز به دومی، تکه‌ای از پازل عملیاتی است که اسرائیل تکه‌های دیگرش را به دقت از خیلی وقت قبل چیده بود. اگر دوستی با اماراتی که مقصد هواپیماهای اسرائیلی عبوری از

خاک حجاز است وجود نداشت، پدافند هوایی ایران هرگونه کشف راداری مسافری اسرائیلی در شمال عربستان را حمله تلقی می‌کرد.

اما اهمیت حمله به تاسیسات هسته‌ای ایران چیست؟

طبق تجربه برخورد بین المللی با کره شمالی، عادی

غلط به ظاهر درست

در روزهای اخیر شاهد برخوردهای مختلف با حجاب و صحبت‌های مختلف برخی مسئولین در رابطه با بد حجاب‌ها بوده‌ایم.

به نظر شما این برخوردها تا چه حد درست است؟ و تا چه حد الزامی؟

هر حکومتی باید برا پوشش حد و مرز تعیین کند و در راستای اجرای آن حرکت کند، اما به نظر می‌رسد برخوردهای اجباری با حجاب، طوری که اخیرا دیده‌ایم، بازتاب‌های جالبی از سمت مردم نداشته است. نه اینکه حجاب قانونی نباشد، بلکه برای ایجاد سطح مطلوب از حجاب، روش‌های دیگری را باید به کار برد. تا وقتی جامعه به سمتی پیش رود که پیشرفت و رشد بی‌حجابی راحت‌تر باشد، مسئله حجاب حل نمی‌شود.

نتیجه برخوردهای اخیر این بوده است که زور و اجبار باعث شکاف و دو دستگی می‌شود. طبق معمول دشمن بیکار نیست و از این فرصت‌ها برای دامن زدن به این دو دستگی استفاده می‌کند.

شاهد این اتفاق ماجرای بگو مگوی دو زن چادری و بی‌حجاب در اتوبوس است که بعد از آن کاشف به عمل آمد که فرد بی‌حجاب، عضو یک شبکه سازمان‌یافته کشف حجاب و مرتبط با مسیح علی‌نژاد است!

نمی‌شود برای حجاب کاری نکرد و نمی‌توان قانون را نادیده گرفت، اما می‌شود قبل از هر برخوردی در رابطه با حجاب این را در ذهن مرور کرد که خیلی از زنان ما چه با حجاب و چه شل حجاب، معاند نیستند و اعتقاداتشان لایه‌های عمیقی دارد که بر اساس ظاهرشان نمی‌توان به آن پی برد. در دانشگاه و محل کار و ... این افراد با حجاب‌های مختلف در کنار هم زندگی می‌کنند و پوششان مانع روابطشان نیست.

این خانواده بزرگ نیاز به دلسوزی دارد که دختران و زنان را در محیط امن به سمت حجاب سوق دهد، نه طوری شود که در تصورشان قانون حجاب خلاصه شود به ماشین گشت ارشادی که زنان و دختران بد حجاب را با خود می‌برد! پر واضح است که منظور از این انتقاد، مخالفت با قانونی بودن حجاب نیست. بلکه روش اجرای این قانون، هنوز جای کار دارد و تلاش بیشتری را می‌طلبد. منصفانه نگاه کنیم در این زمینه گام‌های مثبتی هم داشتیم؛ رفتارهایی که دیده نشده‌اند، اما باید پررنگ‌تر شوند تا جامعه حس کند درضمن آزادی، بی‌بندوباری ممنوع است.

نگاهی به صحبت‌های رهبر انقلاب به عنوان حسن ختام موضوع را روشن‌تر می‌کند؛ «او یک نقصی دارد. مگر من نقص ندارم؟ نقص او ظاهر است، نقص‌های این حقیر باطن است؛ نمی‌بینند. گفتا شیخا هر آنچه گوئی هستم / آیا تو چنان که می‌نمائی هستی؟. ما هم یک نقص داریم، او هم یک نقص دارد. با این نگاه و با این روحیه برخورد کنید. البته انسان نهی از منکر هم می‌کند، نهی از منکر با زبان خوش، نه با ایجاد نفرت.»

زبانِ قاتل

در زیارت امام رضا علیه السلام می خوانیم:

"قَتَلَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ بِالْأَيْدِي وَالْأَلْسِنِ"

خدا کسانی که تو را با دست و زبان کشتند بکشد(لعنت کند).

آنقدر با زبانشان در گوش مأمون خواندند که فرمان قتل حضرت را صادر کرد. همین زبان روزی نتیجه جنگ تقریباً تمام شده صفین را در دقیقه نود تغییر داد و روزی هم مسلم را تنها کرد. اصلاً اگر قدرت زبان نبود عاشورایی رقم نمی خورد، سری بر نیزه نمی شد، امامی به اسارت نمی رفت. وقتی سخن ناحق بر زبانت جاری شود، وقتی زبانت به باطل گفتن عادت کند، میتواند قاتل امام زمانت هم بشود. روزی قاتل آبرو و شاید هم روزی قاتل جان. آنچه قدرت غربال سخن حق و باطل را برای زبان ایجاد می کند تقواست. یاد بگیریم قبل از به کار گرفتن زبان بیندیشیم که آیا آنچه می خواهیم بگویم برای رضای خدا هست یا نه!؟

نشریه بیان، شماره بیستم | هفته اول مرداد ۱۴۰۱

شماره مجوز: ۵۵۲/ک/ش

صاحب امتیاز: عطیه حسین زاده

مدیر مسئول: الهه صالحی

سردبیر: سیده فاطمه پاکدل

صفحه آرا: امیرحسین پنجه‌باشی

تحریریه: مریم پشت‌چمن، زهرا میمیری، فائزه نوروزی، عطیه حسین زاده، فاطمه پاکدل، الهه صالحی، ساجده امیرخواه

ما را در کانال @maktabozahra_mums دنبال کنید.

